

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números anteriors: 10 cèntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2 Estranger, 2'50

GENERALADA

«O bé à Melilla o bé à casa»
deya sempre en alta veu;

và a Melilla hi va aquest altre:
Tal hi va que no s'ho creu.»

UN COP D' EFECTE

AS gestions diplomàtiques del famós Moret han tingut per únic resultat l'enviò à Melilla del germà del Sultà, que entre cortesies y magarrufas vā limitar-se á dir de paraula lo que l' Emperador havia ja dit per escrit: aixó es: que 'ns estima y considera molt: que tenim perfecte dret á construir lo fort de Sidi-Guariaix... y res més. A Muley Araaf per més senyas li falta un ull. De manera que 'l famós D. Segimon podrà dir:—A mi no m' ha enganyat may cap xato; pero m' ha enganyat un moro borni.

Las gestions bélicas del general Lopez Dominguez han produhit un ès assombrós, com es l'invenció dels dilemas ab tres termes diferents. Perque ell va dir:—«O à Melilla ó à casa meva.» Y no ha anat à casa seva, ni à Melilla; en cambi s' ha quedat al ministeri. Es just reclamar que se li dongui privilegi per un invent tan imprevist. ¿Per què no se li ha de concedir lo tacer entorxa?

D. Práxedes mal podia ciudarse del moro, tenint la guerra á casa. Lo ministeri fusionista estava fent ayguas. Aquella col·lecció de notabilitats que havian de fer la fortuna de la nació, regenerantla de soca y arrel, se trobaven ja ab l'ayqua al coll y á punt d' ofegarse.

Pero varen dir:—Y darrera de nosaltres qui vé?

Los conservadors están gastats... Un ministeri intermedi produhiria la descomposició completa dels partits de la restauració. Aquell torn tan cómodo per fusionistas y conservadors, que per espai de divuit anys ens ha assegurat el monopoli del poder quedará destruït, trossejat per sempre més; serà un fòtil inútil, sense adop possible.

Aixó se 'n vá!...

Fatídica paraula.

Y en aquests moments, l'heroe de Sagunto, no se si aconsellat pel Duch de Tetuan que alguns dies avants havia vingut à Barcelona à visitar-lo, realisava un dels moviments estratègics més notables de la séva vida pública, al pendre sigilosament un cotxe de lloguer y anar-se'n à Moncada, pera pujar al tren que havia de portarlo à Madrid.

Qui l' havia enviat à buscar? Tothom ho sab; pero ningú ho diu en véu alta y clara. No 'ns hi trenquém lo cap... ó millor dit, no val la pena de que 'ns exposé a que 'ns el trenquin.

Pero á quin si obheia l' viatje del heroe? Anava à Madrid à formar ministeri? Hi anava à encarregar-se del mando de las tropas de Africa?

Es probable que hi anava á lo que 's presentés. Recordant lo seu viatje, l' dia que l' general se decideixi á acceptar per ell un de aquells títuls de noblesa que fins ara ha regalat als seus fills, com si fossin jòguinas, podrà adoptar lo següent lema: «*Lo mismo sirvo para un fregado, que para un barrido.*»

Pero en Sagasta es l'est. Ara 's pot dir que primer es atrapat un heroe que un coix. Aixis es que al véures venir la pedregada á sobre, vá dir:

—Minyons: guardém la vinya.

Y tots los ministres, aixis els que volian anar-se'n à casa séva com els que volian quedarse; lo mateix els de las notas que 'ls de las balas, varen dir:

—Al enemich que vé, pont d' or. Rebemlo ab los brassos oberts, amoixemlo, conquistemlo, nombremlo general en jefe de l' exèrcit de Africa.

Aquest vá ser lo gran cop d' efecte.

Verdaderament, es un cop d' efecte.

Lo ministeri ha quedat en peu: está descalabrat, si; pero no ha cayut, y aixó per ells es lo essencial.

L'efecte verdader del cop vindrà més tart. Hi ha molts cops que no surten fins molt temps després de haverse rebut. Aquest será un dels tals.

Ningú envejarà, sens dupte, l'ayrosa situació del ministeri fusionista, verdader ministeri d' opereta, sense autoritat, sense prestigi, que s'aconsola de morir de la pitjor manera, ab una sola condició: que 'l deixin estar lo més temps possible de cos pressent.

Creu algú que ha de venir prompte la descomposició, y ab ella aquella irresistible pudo de cos mort, que no s' hi pot tenir nás á cent lleguas de distància? Indubtablement! Aixó es inevitable. Pero no per això s' imposará la necessitat de donar sepultura als difunts. Ja estan presas totes las midas. Desd' avuy tots los espanyols no sentiré altra olor que la de la pòlvora. A Melilla 's baten los nostres soldats: à Melilla donan probas d' heroisme: sobre Melilla 's fixarán totes las mirades: pels riffenyos de Africa s' olvidaran els riffenyos de Madrid.

Van comprenent la maniobra dels politichs de la restauració?

Ja avuy tothom demana una treva per l' istil de la

que imploran allà baix Muley Araaf y 'l bajá del camp. La treva polàtica, la treva de la compassió. Aixó no quita que 'n Moret pensi aprofitarla pera fer passar los tractats de comers que té conjuminats ab Alemanya, ab Inglaterra y ab Italia. Ell no será afortunat ab los moros; pero contra 'ls espanyols que traballan y suan, logra sempre tot lo que 's proposa.

* * *

Lo nombrament del heroe pel mando de las forças de África, no hi ha dupte, ha sigut un èxit. No seré nosaltres, qui sobreposant l'interès polítich, à la passió patriòtica, deixem de desitjarli la major fortuna en la seva empresa.

Ignorém, no obstant, l' alcans de la seva missió. Si s' ha de limitar á batre á las kàbiles y á construir lo fort de Sidi-Guariaix, trobém que 'l cop d' efecte es massa cop.

Si hi ha algún altre pensament més trascendental.... esperém y veurém.

De totes maneras, una nova ocasió 's presenta per que 'l partit republicà, secundant los anhels patriòtics de la nació, estigui preparat per quan arribi l' hora, que s' acosta ja à marxes foras, de fer també 'l seu cop d' efecte.

Y consti que si no 'l fa aquesta vegada, no 'l farà mai més.

P. K.

o sols estava á la reserva el valent capitá Ariza, sino que, durant disset anys, cada vegada que corrían rumors de moviments revolucionaris, lo desavan durant alguns dies en las presons militars.

L' intrépit guerriller, al anar á combatre per la patria, á las ordres dels generals de la monarquia, torna bé per mal, favors per injurias.

Espanya entera, admiradora de la seva intrepidés, no consentirà mai que á n' aquest valent li tallin las alas.

Veus' aquí l' arenga que l' intrépit Ariza va dirigir als disciplinaris de Melilla:

«Fills meus: jo he vingut aquí á salvarvos, á convertiros de presidaris en homes honrats. Que no 's digui que som una partida de bandolers. Que ningú s' emborratxi, perque sino l' envio altra vegada al penal. Devéu tenir lo valor seré y no 'l valor que dona 'l vi. Vosaltres prestant lo servei qu' estéu presant sou acreedors al indult y á la llibertat; pero si 'us embrutiau ab l' alcohol dirian que ho feyan per afrontar la mort. Havéu tingut d' olvidarvos de qui sou. Devéu lluytar perque sou espanyols.»

Aixis parlan los valents, capassos com Ariza, de convertir ab sos exemples admirables, als fills del crim, en héroes de la patria.

¿No saben per qué 'ls monárquichs van guanyar las eleccions à Barcelona? La Dinastía ho ha descobert, ab una perspicacia que fa caure materialment d' espatllas.

En totes las eleccions anteriors, per las inmediacions dels col·legis no hi havia més que grups de caras patibularias, y la gent d' ordre, naturalment, s' esquitllaven sense votar.

Pero ara, la persecució contra 'ls anarquistas ha esquitvat á tots aquests aucells revolucionaris; y como los electores han podido votar libremente, el resultat ha sido esta vez bien distinto de las otras.»

Ni més, ni menos.

Vaja, Sra. Dinastía que 's necessita tenir molta barra per parlar aixis.

«Pero que per ventura no sab tothom que à Barcelona à votar no va anarhi ningú? Ni 'ls que tenen cara patibularia, ni 'ls que tenen morro de rata de sagristia. Ningú enterament.

Si la Dinastía no té més partidaris que 'ls votants de l'última elecció municipal ¡pobra Dinastía!

La veu general d' Espanya ha estat dihent aquests dies:

—¡Se necessita un home!

Es cert. Se necessita un home, y ¡ay! no tenim més que una colecció de microbis fusionistas.

Diuhen qu' en Castelar se mostra arrepentit de haverse separat de la política.

—Està arrepentit de veras?

Llavoras, imiti á Maria Magdalena: plori, pregui, fassi penitencia, y resignis á escriure la Historia d' Espanya, que 'ls homes conseqüents y enèrgichs ja cuidaran de anarla continuant.

No ha resultat cert que 'ls beduhins del desert ataquissin la factoria de Rio de Oro, y molt menos que fessin una degollina ab tota la guarnició.

Mes val aixis; pero de totes maneras seria convenient que 's fes tot lo necessari per evitar que lo que no ha succehit avuy succeixi al millor dia.

Perque per massa refiats als espanyols casi sempre 'ns toca ballar ab la més lletja.

CARTAS DE FORA.—L' ensotanat de Solivella desde la trona amenassa als que llegeixen certs periódichs y novelas, eb qu' ells serán la causa de que caygui una calamitat sobre 'l poble, com diu que ha succehit ja en altres punts. ¡Qué major calamitat qu' un ensotanat com ell!

A Calella va triunfar per majoria la candidatura republicana. Per minoria sortí elegit un nocedali y un carcunda. Lo carcunda no es altre que l' ex-cabeçilla Socas, de professió manobra, y regidor d' ofici, que per conservá l' puesto no te cap reparo en apoyar als fusionistas. L' arcalde actual, carli també, desitja continuar y's compren, tota vegada que te per encarregat únic de la col·lecta de consums á un seu germà y per president de la comissió á un seu cunyat. Es de notar que l' impost se recauda per administració municipal. ¡Y visca la moralitat!

A Plà de Panadés, á las cinch del matí del dia de les eleccions, se presentaren los mossos de l' Esquadra á casa de quatre individus, fentlos saber que per ordre del jutge de Vilafranca devian presentarse immediatament a dita autoritat. Es de advertir que dels quatre, dos anaven en candidatura. Donchs bé: en lloc de acompanyarlos al jutjat els portaren á la presó, y á las cinch de la tarde, quan ja las eleccions estaven terminadas lo jutje 'ls posà en llibertat dihent que no 'n sabia res. Aquest fet escandalós produí tal excitàció en lo poble, que 'ls republicans guanyaren majorias y minorias. Mes tard lo President del Centre federal rebé un ofici del arcalde manifestant que desde aquell moment quedava tancada dita associació, per ser punt de reunió dels rabassaires y no representar mes que un centre anàrquich. Los federals han donat coneixement del abús al diputat Sr. Lostau, qui ab tal motiu visita aquella població.

Los que iniciaren la suscripció pera socore als reservistes del Vendrell, enviaren llistas al Ajuntament, per si 'ls regidors y l' arcalde volian correjir las desetencions que havian comés. Donchs bé: al anar á recullir ditas llistas se notà que la del Ajuntament se 'ls hi retornava en blanch, sense consignarhi la més minima cantitat. Lo que hauran dit aquells patriots *riffenyos*: ¿No 's despedeix per tot als reservistes ab música? Donchs nosaltres també ho havém fet, sols que pel cas no hem usat mes que una nota... Re, re, re, re.

HÉROES DE LA GUERRA

Angel Mir Casares

El Jefe del batalló disciplinari de Melilla que tant s' ha distingit en la campanya de África. Després de admirarlo com á valent y d' estimarlo com á català, ja qu' es fill de Trep, no podem menos de acompanyar lo seu retrato, ab alguns datos biogràfichs, que realsen la seva simpàtica figura.

Desde qu' entrà á servir al exèrcit en 1857, fins avuy,

ha degut tots los graus y ascensos exclusivament mèrits de guerra. En la campanya carlista operà en lò Centro y en Catalunya. Un dia, ab doscents homes escassos, vā batres ab la facció capitanejada per en Salsals composta de 5,000 infants, 300 caballs y dos preses d' artilleria. En aquella brega desigual cayné ferit de un bayonetasso y sigué fet presoner.

Ostenta en lo seu pit las creus del mèrit militar roja y blanca y la creu y placa de Sant Hermenegildo.

En las renyides accions dels dias 27, 28 y 29 de octubre últim demostrà tot lo que valen tan ell com la forsa que mana, atacant á las kàbiles ab una decisió asombrosa, que sigué admirada per tothom. Sas cargas a la bayoneta's registran com exemple d' heroisme en la historia de la infanteria espanyola.

L'infortunat general Margallo, avans de morir, digué del Disciplinari:

«Lo jefe que mana aquest batalló pot estar d' ell orgullós: al davant d' ell pot anar á tot arreu, inclusivament á las entranyas del Riff.»

La CAMPANA DE GRACIA saluda al ilustre català, desitjantli que en la guerra de Africa puga unir molts llovers als que porta conquistats fins ara.

Francisco Ariza

Sobre d' ell s' ha fixat l' atenció d' Espanya entera. Es la personificació brillant del guerriller espanyol, que sab realitzar miracles d' atreviment y d' heroisme.

Fill d' Antequera, de pare aragonés y mare andalusa, estudiava medicina, quan á l' any 68 sentà plassa de voluntari pera l' illa de Cuba. Sembla qu' en la primera acció seria en que s' veié, exercint de sanitari, més ganas tenia de fugir que de aguantarse ferm. Un company seu, ferit reclamà ls seus serveys, y mentres el curava, sobre l' mateix camp de batalla, se veié atacat per un negre. Ariza, empunyant lo fusell del pobre ferit, se defensà matant al negre. Des de aquell instant prengué més afició á las bregas de la guerra que al exercici de la cirurgia.

En las accions de les Lomas de Caoba guanyá sa primera distinció militar: la Creu roja. Per l' acció de Bayamo sigué ascendit á cabo segon: per la de Sabanilla, a cabo primer; y per las de Palmarito li sigué otorgat l' empleo de sargento segon. Vegis com desde un principi exposa la vida á cada instant per alcansar los graus més humils de la milicia.

Sent sargent segon y acompañyat de cinc homes no més ana á sorprendre la partida manada pel titulat general Acosta. Al trobarse davant per devant se van batre cos á cos, morint Acosta á mans del intrépit sargento. La partida sigué dispersada, causantli quinze morts y un gran número de ferits. Ariza, que portà l' cap de Acosta enfilat á la punta de la bayoneta, sigué agraciad per aquesta hassanya ab una creu pensionada. Poch després era ferit en una ma, y apenas restabiert, en l' acció de Palmerito rebia un ballasso á la cuixa. Per tots aquests actes sigué ascendit á sargento primer.

Al any 72 obtenia l' grau de oficial per lo combat de Montes de la Cabeza, y en lo mateix any prenia part en 22 accions de guerra. Al any 73, després de assistir á 15 accions més, obtenia l' empleo de alferes, per son comportament en los Naranjos, un dels fets més importants de la guerra de Cuba. Ascendit á tenent al any 74 per l' operació del Potrero, l' dia 7 de Setembre, al davant de 80 homes feya presoner al general insurrecte Máximo Gómez, causantli 40 morts y un gran número de ferits. Aquesta atrevida operació li valgué l' efectivitat de capitá, alcansant més tard lo grau de comandant.

Desde l' any 75 á la terminació de la guerra, assistí á 60 fets d' armes, batentse sempre en primera fila. Sa darrera hassanya en la guerra de Cuba sigué la batuda que donà á la facció de Vicens Garcia, fent presoner al jefe.

Posseheix una creu de Isabel la Católica, dos de pri-

mera classe del mèrit militar, set rojas y la medalla de la campanya de Cuba.

* * *

Terminada aquella guerra, en pago de tant heroisme, sigué declarat de reemplàs, y durant 17 anys ha tingut de consumirse en la inacció més desesperadora. Tal vegada lo feyan sospitosas coneigudas ideas republicanes.

Al estallar lo conflicte de Melilla s' oferi á las autoritats; pero no acabant de arribar mayl' ordre de marxa qu' estava esperant, abandonà á la familia y se'n anà á Melilla pagantse ell mateix lo viatje. Lo general Macias li conferí l' mando de una guerrilla de 25 presidaris, y ab aquests homes durs y resolts se llansà des de l' primer dia á las operacions més atrevidas, demostrant que la guerra de guerrillas també pot tenir aplicació profitosa en un país enemic y salvatge.

Sobre Ariza qu' está renovant las hassanyas y las audaciacions dels més impàvits guerrillers espanyols están ayuy fixes las miradas de tota Espanya. Es un home alt, robust, corpulent y ab un' ànima més varonil encare que l' seu cos. Los seus subordinats l' idolatran, y tots los amants de las glorias de la patria, veuen en ell lo continuador de aquell héroe, que tingue per únic lema en sus admirables empresas aquell célebre mot: «O faixa ó caixa.»

P. DEL O.

L' HÉROE

Desde l' endemà del dia en que en Margallo morí, no hem fet res més que sentí la mateixa lletania:

«Lo de Melilla s' embruta,
lo de Melilla s' enreda;
la trepa rifeña queda
d' allo mestressa absoluta.
«Lo que al principi sóls era
una petita qüestió,
va ja adquirir lo colò,
d' una guerra verdadera.
«Allí hi falta un general,
un geni, una intel·ligència,
un bras fort, una eminència...
¿Qui ha de ser? Ni dirho cal.
«Don Arseni es l' únic home
ab prestigi suficient
per deixá en un santiamén
acabada aquella broma.
«Ell es qui ho pot arreglá,
ell es qui té de salvarnos,
ell es qui ha de llibertarnos
del pes del vil africà.
«Ell ha de ser qui refreni
la furia d' aquesta gent...
Lo pais ho está dihent:
¡Don Arseni! ¡don Arseni!...»

Y don Arseni, que veia com sa figura creixia, al sentir la lletania, seràficament somreya. Los desastres continuavan, los rifeños no cedian, las nostres tropas rebian y las senmanas passavan. La reputació del geni anava pujant, pujant, y tots seguian cridant:

—¡Don Arseni! ¡don Arseni!
De sopte, en un improvis, sense com va ni com vé, lo govern declarà sé d' igual parer que l' país. Y en la forma més senzilla que s' pot arribà á donà, diu: —«Don Arseni va allà, don Arseni va á Melilla.» S' aixeca una gran cridoria y l' país riu de content cridant unànimement:

—Ja està arreglat tot! ¡Victoria!
¡Ho sent, senyor general?

No es difícil sapigüe lo qu' espera de vosté la voluntat nacional. Espanya té gran empenyo en portar la cosa ab pressa, resolent ben bé y depressa lo logogrifo rifeño.

Per xó li envia á vosté, que de l'est ha adquirit fama, y per xó avuy se l' aclama ab sincera bona fé. Lo pais ja ha aguantat prou retrassos y tonteries; si ho pot acabà ab vuyt días, no vulgu emplearn 'hi nou.

Basta ja de conferencias, y cartetas ensucradas, y parlaments y embaxadas, y consultas y audiencias. ¿No es vosté l' héroe? ¿No va al Riff ab aquest renom? Donchs nada, endavant tothom, foch als moros y á triunfa.

Si aixis ho fa, don Arseni crèguit que ho celebrarem y de bon grat convindrem en que realment es un geni. Pero si veyém segui las aburridas historias de plassos y moratorias

que 'ns han donat fins aquí: si en aquesta enciclopedia no hi ha un cambi radical, li dirém: Tòrnins lo ral, que no volém més comèdia.

C. GUMA.

CONFILCTE INTERNACIONAL

està celebrant un congrés de na-

cions. A la sala hi ha Espanya, França, Inglaterra, Alemanya, Austria, Italia y Russia.

Espanya assisteix á la sessió perque precisament per ella s'fa la festa. D' altra manera, entre nacions de tanta categoria, ni menos gosaria ficars'hi.

A titul, donchs, d' interessada,

ella es la primera qu' enraihona. Espanya.—Seguint los usos establets entre personas de bona criansa, tinch l' honor de manifestarlos que vaig á empendre una campanya guerrera.

INGLATERRA:—Contra qui?

Espanya:—Contra ls moros. ¿Que té que dirhi alguna cosa?

INGLATERRA:—Tal vegada!.... ¿Quins motius alega per atacarlos?

Espanya:—Un sol: lo senzillissim motiu de que ells primerament m' han atacat á mi. Jo, en us del meu dret, anava á construir un fort que...

INGLATERRA (interrompentla):—Ha de considerar que ls pobres moros son gent de pochs alcances, y potser lo que han fet ha sigut sense intenció.

Espanya:—Si ells son gent de pochs alcances, en canvi ls seus fusells alcansen bastant... y matan lo mateix que si fossin armas de gent ilustrada. Jo, com deya, anava á construir un fort, que necessito per la defensa de...

INGLATERRA (tornantla á interrompre):—Tal vegada ls moros ignoraven...

FRANSA (fincantse en lo dialech):—¿Vol fé l' favor Inglaterra, de deixar parlar á Espanya?.... Ens hem reunit per escoltarla en primer terme á n' ella.

Espanya:—Desseguida acabo. Jo vull construir un fort, los moros ho impedeixen, y com jo no faig res que no pugui fer, estich resolta á seguir endavant per la forsa de las armas.

INGLATERRA:—Bueno; pero vaji en compte de no ficar-se en territori marroquí.

Espanya:—¡Oh! No pot assegurar-se això: de vegadas las circumstancies...

INGLATERRA (ab énfasis):—¡No hi ha circumstancies que hi valguin! Ningú s' pot ficar á la casa del altre.

Espanya (rihent):—Beute aquest ou.

INGLATERRA (una mica incomodada):—Ja veurán, dei-xemnos d' historias antigues: concretémons á lo actual. Espanya no pot per cap concepte atentar á l' integritat del Marroch.

Espanya:—¿Y si l' Marroch atenta á la meva?

INGLATERRA:—Paciencia y aguantar. Los vehins salvatges ja se sab: que son molestos.

Espanya:—¡Ah! Jo ab aquestes rahons no m' aconsojo... En Martinez Campos ja es á Melilla, y demà mateix començarà las operacions.

INGLATERRA:—Vosté se'n guardará!

FRANSA:—No se la escolti, Espanya á Inglaterra: fassí l' seu fet y déixila dir.

INGLATERRA (exasperantse per moments):—Si Espanya posa l' peu fora dels seus dominis, ocupó inmediatament la plassa de Tanger.

ALEMANIA (aplaudint):—¡Bravo!

FRANSA (encarantse ab Inglaterra):—Si vosté s' atreveix á entrar á Tanger, m' apodero de tota la part oriental del Marroch.

RUSSIA (picant de mans):—¡Bravissim!

AUSTRIA (aixecantse):—¡Ep! Jo també hi vull part en aquesta repartició de terrenos.

ITALIA:—Y á mi també m' sembla que 'm toca alguna cosa.

INGLATERRA (en tò paternal).—Créguim, Espanya, deixiho corre tot y no alsí la llebra. Calculi las consecuències que això podria portar...

Espanya:—Jo no calculo sino l' número de soldats meus que ls moros m' han assassinat sense motiu.

FRANSA:—¡Té rahó! Avansi, Espanya, avansi. Comensi la guerra sense pò.

INGLATERRA:—No, Espanya; no la comensi.

RUSSIA:—Si, noya, si: llenya als moros y amunt.

ALEMANIA:—Miri, Espanya, que d' aquí'n pot venir la guerra europea.

FRANSA:—¡Y qué! ¿Qué's creu que 'ns espantarà vosté ab aquesta xeringa?

ITALIA:—Ni vosté á nosaltras.

AUSTRIA:—Soy de la misma opinió...

RUSSIA:—Espanya té rahó y farà la guerra al moro.

ALEMANIA:—No la farà.

FRANSA:—¡Que si!

INGLATERRA:—¡Que no!

(Totes las nacions se posan á esbalotar, picant de peus y ensenyant las unghas. Daltabaix general.)

Espanya: (aixecant la teu en direcció á Melilla, per que don Arseni la senti):—¡Tira, noy, tiral! A riu revolt, ganancia de pescadors. ¡Veyam si arrepleguém un illus... ó una tunyina!....

FANTÁSTICE.

FAMILIAS DE FRAJANA INTERNANTSÉ PERA FUGIR DEL ATACH DE LAS TROPAS ESPANYOLAS

(Dibuix del nostre corresponsal J. BLANCO CORIS.)

Un fusionista que no pensa gens ab la patria y si sols ab lo partit y ab continuar remenant las cireras com fins ara, referintse al hábil nombrament del general Martínez Campos, deya aquest dia:

—Al últim l' hem embarcat.

—¿Qué dius, que l' hēu embarcat? —va exclamar un partidari del héroe de Sagunto. —Està bé! Pero jo t' asseguro que ja vindréu á bordo á menjar galleta.

A Melilla s' hi troben actualment la friolera de 23 generals.

Ara si que podrém dir que aixó de haverhi allàtants generals, no té res de particular.

Cantarella de actualitat:

«O bé á Melilla ó bé casa» això un general vā dir.
Y ni á casa, ni á Melilla... donchs se 'n ha tornat al llit.

Los que han vist á Muley Araaf asseguran qu' es borni.

Un soldat català, al veurel, diuen que vā dir:
—Miréu, noys, que simpàtich qu' es: sempre fa l' ullen.

Muley Araaf va obsequiar al general Macias ab una espingarda y un sabre.

Un periódich, ab molt bona sombra diu que aque-

llas dos armes son la representació exacta de la carabina de Ambrosio y de la espada de Bernardo.

—Y encare dirán qu' en Sagasta va coix!
Apenas va tenir notícia de que 'n Martínez Campos anava precipitadament á Madrid, D. Práxedes va segarli la ventaja.

Vaja, que si en lloch de dedicarse á la política l' home del tupé, s' hagués dedicat á la xalaneria, no hi hauria gitano al mon que pogués ferli la competència.

—Y qué dirém de D. Arseni?
Apenas va veure á 'n en López Domínguez, li vā dir:

—Precisament venia á Madrid á traballar per vosté, á fi de que li conferissem lo mando de Melilla.

¡Quinas bromas!

Ara si que podrém dir: «Entre bobos anda el juego.»

Un vellet contemplava dimecres la marxa dels brillants regiments de Sant Quintin y Luchana y deya:

—No sé l' que donaria per trobarme al lloch de aquests soldats!

—Aixis m' agradan els homes —vā dirli un seu nebot—que tinguin patriotisme.

—Ca, home, ¿no sabs per qué ho dich? Perque al trobarme al lloch d' ells, seria senyal de que m' hauria pogut treure quarenta cinc anys de sobre.

Quan los ministres per salvarse de una catàstrofe, van nombrar á 'n en Martínez Campos general en jefe de Melilla, molts periodistas ansiosos de impressions els preguntavan:

—¿Qué ocurre?
Y tots los concellers de la corona responian lo mateix:

—Nada... nada...

—Creuhen vostés que al dir aixó volian significar que no passava res?

No seyors: lo que tractavan de indicar es senzillament que la situació no se 'n havia anat á fons... y qu' encare nadava.

Al famós germà del Sultán se li han donat 24 horas de temps pera refugiarse dintre de Melilla, ó per tocar pirandó, territori enditre.

Muley Araaf, espavilat...

Mira que 't farán malbién!

Si no 's decideix per una cosa ó altre, y trayentii l' ull que li queda 'l deixau cego, no cal que dongui la culpa á ningú.

Alerta, Muley Araaf:
pot veni una bala y ¡plaf!

AVIS IMPORTANT

Devém advertir á nostres lectors, y als correspon-sals y clients de la casa editorial de D. I. López Ber-nagossi, editor, establecta en la Rambla del Mitj, núm. 20, que aquesta res te que veure moral, ni ma-terialment ab uns editors que van ja fà temps, s's-gons sembla, recullint anuncis pera publicar una Guia de Barcelona.

La presunció de que tal vegada s' estiga abusant del nom de dita casa, fà que molt apesar nostre tin-guem que dirigir aquesta advertència pública, obli-gats per algunes infundadas reclamacions que aquells últims dies ens han sigut dirigidas.

Sortirà dintre de pochs días

L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA 1894

No deixin de fer lo pedido nostres corre-sponsals.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez. Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA